

mărturisirea a ajuns să fie o înșiruire a problemelor. Dacă sufletul nostru are probleme, se chinuiește, săracul. Mergem să ne mărturisim, să ne rugăm, să cerem de la Dumnezeu ajutorul, să punem rânduială. Dacă suntem în rânduială, nu [mai] avem nimic de spus.

Dacă privești problema altfel te întrebi: „De vreme ce sunt creștin trebuia ca înlăuntrul meu să viețuiască Hristos. Dacă Hristos Se sălășluia în mine, trebuia să iubesc ca El, să mă smeresc asemenea Lui, să mă rog ca El, să grăiesc, să mă port, să mă jertfesc precum

Hristos!“. Să afli în viața ta ceva care să se asemene cu viața lui Hristos și apoi să vezi dacă vei mai spune: „Nu am nimic să mărturisesc, nu simt nimic!“ sau „Ce să spun!?“

Frații mei, dezamăgiți de noi înșine, să spunem: „Dumnezeul meu, am păcate până peste cap! Chipurile mă îngrijesc de mine, dar nu am făcut nimic bun!“. Dezamăgiți și sătui de noi înșine, să ne încredințăm lui Hristos la modul absolut.

Sursa: **Arhimandritul Simeon Kraiopoulos**, *Adame, unde ești?*, Editura Bizantină, București

PROGRAMUL LITURGIC

Joi 21 mai	08:00 Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfinții Mari Împărați și întocmai cu Apostolii Constantin și mama sa, Elena
Sâmbătă 23 mai	08:00 Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas
Duminică 24 mai	08:00 Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Fapte 16, 16-34; Ev. Ioan 9, 1-38; glas 5 → Duminica a 6-a de Paști (Vindecarea orbului din naștere) → Sfântul Cuvios Simeon cel din Muntele Minunat;

*Slujbele se transmit **ÎN DIRECT** prin intermediul site-ului nostru: sfantul-ilie.ro

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

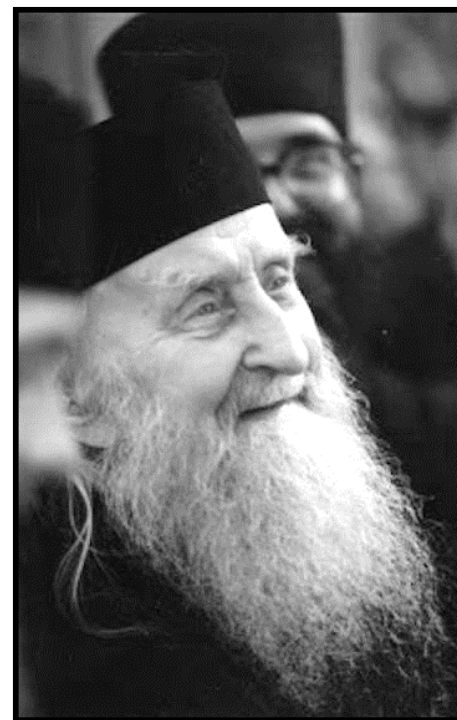
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Fără voia lui Dumnezeu nici nu ne îmbolnăvim, nici nu murim.“

– Sfântul Iosif Isihastul

Nr. 339 / 17 mai 2020

SFÂNTUL
SOFRONIE SAHAROV

1896 – 1993

MĂNĂSTIREA SFÂNTUL IOAN
BOTEZĂTORUL, ESSEX, ANGLIA

PACEA INIMII

Judecând după Scriptură și după caracterul norodului de astăzi, noi trăim vremile de pe urmă, și totuși trebuie păstrată pacea sufletească fără de care nu ne putem mântui, precum zicea marele rugător al pământului rusesc, Cuviosul Serafim. În vremea vieții Cuviosului Serafim, pentru rugăciunile lui, Domnul păzea Rusia; iar după dânsul a fost un alt stâlp, care ajungea de la pământ până la cer - Părintele Ioan din Kronstadt. Ne vom opri asupra lui: el este din vremile noastre, și noi l-am văzut rugându-se, atunci când pe alții nu am văzut.

Ne amintim că după Liturghie, când se așeza, norodul l-a înconjurat, voind binecuvântare; și într-asa o îmbulzeală, sufletul lui neîntrerupt petrecea în Dumnezeu, într-asa o îmbulzeală el nu se

risipea și nu își pierdea pacea sufletească. Cum a ajuns el la aceasta? Iată întrebarea noastră.

El a ajuns la aceasta, și nu se risipea, pentru că el iubea norodul și nu înceta a se ruga pentru el Domnului: „Doamne, dăruiește pacea Ta lumii Tale. Doamne, dăruiește robilor Tăi Duhul Tău cel Sfânt, pentru ca El să încălzească inima lor cu iubirea Ta, și să povățuiască pe ei întru tot adevărul și binele. Doamne, voiesc ca pacea Ta să fie peste tot norodul Tău, pe care Tu ai iubit până în sfârșit, și ai dat pe Fiul Tău cel Unul-născut, spre a mântui lumea. Doamne, dăruiește lor harul Tău, pentru ca ei în pace și în dragoste să cunoască pe Tine și să Te iubească, și să zică asemenea Apostolilor pe Thavor: Bine este nouă, Doamne, a fi cu Tine.”

Astfel, neconținut rugându-se pentru norod, el își păstra pacea sufletească; noi însă o pierdem, pentru că nu avem întru noi dragoste către norod. Sfinții Apostoli, și toți Sfinții, doreau norodului mântuirea, și petrecând în mijlocul oamenilor, înflăcărat se rugau pentru ei, Duhul Sfânt dădea lor putere a iubi norodul; și noi, de nu ne vom iubi fratele, nu vom putea avea pacea.

Să cugete fieștecare la acestea. Slavă Domnului, că El nu ne-a lăsat

orfani, ci ne-a dat pe pământ Duhul Sfânt. Duhul Sfânt învață sufletul negrăita dragoste către norod, și jalea pentru toți cei ce rătăcesc. Domnului I-a fost jale de cei ce rătăceau, și a trimis pe Fiul Său cel Unul-născut ca să-i mântuiască, și Duhul Sfânt învață aceeași jale pentru cei ce rătăcesc, care merg la iad. Dară cine nu a dobândit Duhul Sfânt, acela nu voiește a se ruga pentru vrăjmași.

Cuviosul Paisie cel Mare se ruga pentru ucenicul său care se lepădase de Hristos, și când se ruga i S-a arătat Domnul și i-a zis: „Paisie, pentru cine te rogi? Doară el s-a lepădat de Mine. Dar Cuviosul continua să-și plângă ucenicul, și atunci Domnul i-a zis: „Paisie, tu cu Mine te-ai asemănat în dragoste.”

Iar mai departe fericitul nostru Părinte (Cuv. Siluan) va să vorbească despre faptul că trebuie să iubim și să ne doară pentru vrăjmași, și să ne rugăm pentru lumea întreagă, pentru întregul Adam. Iată anume pentru ce și eu voiesc să vă vorbesc, înainte să-mi sfârșesc zilele. Aceasta este ceea ce scriu în cuvinte stângace despre principiul persoanei în om.

Sursa: **Arhimandritul Sofronie Saharov**, *Cuvântari duhovnicești vol I*, Editura Accent Print, Suceava

ARHIMANDRITUL SIMEON KRAIOPOULOS

1925 – 2015

MĂNĂSTIREA NAȘTEREA MAICII
DOMNULUI-PANORAMA, TESALONIC

PROBLEME LEGATE DE SPOVEDANIE

Unii creștini nu înțeleg nimic, ca și cum nu s-ar fi spovedit niciodată, ca și cum ar fi orbi! Dacă pentru un lucru mărunț, propriul eu se manifesta așa, ce haos este înlăuntrul lor, ce întuneric, ce trufie, ce voie egoistă! [...]

Cineva, în aceste zile, a venit să se mărturisească și aproape nu a spus nimic. Mi-a făcut impresia că spune: „Nu găsesc nimic să vă spun!”. De altfel, nu este singurul. Bine, i-am zis, ai fi putut să vii și să spui: „Părinte, din nefericire, în intervalul acesta, de la ultima spovedanie, nu am fost așa cum mă vrea Hristos. Am fost al meu și am făcut voia mea! Așa cum am luat seama și cât pot eu să înțeleg, de câte ori am deschis gura am spus numai lucruri pe care nu trebuia să le spun, mi-au scăpat cuvinte care nu se cuveneau, iar felul în care am vorbit a fost reprobabil. Am păcătuit și când am vorbit și când am luat o poziție sau alta cu gândul

sau cu inima. Am păcătuit, deși n-am avut de gând să o fac! De ce mi-a venit gândul acela?”

Cugetul este adânc, are rădăcini, îl are înlăuntru pe omul cel vechi, voința proprie și nu-L lasă pe Hristos să-l elibereze. Oare, când va veni Hristos, va lăsa lucrurile așa? Omul nu se vede pe sine așa, și mă tem că spovedania va ajunge acolo unde era înainte cu câțiva ani. Aproape toți creștinii, cu mici excepții, îl așteptau pe preot să le facă o rugăciune de iertare, ca să se împărtășească. Aveau impresia că sunt în regulă. Unii mai tineri au înțeles aceasta și au luat atitudine. Au început să se îndemne să vină la Mărturisire. Așadar, când Spovedania se face în mod greșit, când nu are rod, când nu creează omului dispoziția de schimbare, când nu reușește să vadă prin intermediul anumitor manifestări păcătoase rădăcina păcatului, spovedania devine o obișnuință. Ajunge să spună: „Să spun mereu aceleași lucruri?”. Nu pare să aibă interesul să spună mereu același lucru și ajungem să facem doar o rugăciune. Dumnezeu să ne păzească de aceasta! Se întâmplă aceasta pentru că omul vede prin prisma obișnuinței sale, care este îndumnezeirea propriului eu. Și dacă eul lui nu are probleme, toate sunt bune. De aceea și